

ztráty utrpěné při prodeji jiného zboží vyššími prodejními cenami zboží, získaného za nízké ceny.

Pokud jde o obžalovaného H-u dlužno připomenouti, že předražování se dopouští každý, kdo požaduje za předmět potřeby zřejmě přemrštěnou cenu ať vlastním ať cizím jménem, takže stačí k odůvodnění jeho viny, že jako obchodní zástupce firmy Š-ovy určil prodejní cenu mouky, která jest vzhledem k ceně nákupní zřejmě přemrštěnou, a k odůvodnění odsuzujícího výroku pro trestné pletichy pak, že svým sprostředkováním vědomě spolupůsobil při podloudném prodeji přídělivé mouky za zvýšené ceny. Okolnost zdůrazňovaná ve vývodním spise obžalovaného H-y, že obchod obilím byl v době činu uvolněn (na základě vládního nařízení z 1. července 1921 — správně z 30. června 1921, čís. 224 sb. z. a n.) nepřekáží, by jeho jednání nebylo posuzováno jako pletichářské, poněvadž, nehledě k tomu, že obchod plodinami sklizně roku 1920 byl oním nařízením uvolněn pouze částečně, ne úplně, zmateční stížnost přehlíží, že obžalovaný sprostředkováním prodeje přídělivé mouky neoprávněným osobám za zvýšené ceny mařil distribuční předpisy upravující veřejné zásobování obilím a mlýnskými výrobky, platné pro celé hospodářské období roku 1921 až 1922 na základě vládního nařízení z 11. srpna 1921, čís. 270 sb. z. a n. Budiž dále podotknuto, že nalézací soud, vyloučiv právně mylně objektivní skutkovou podstatu obou deliktů, nejen se nezabýval otázkou subjektivní viny u obžalovaného B-a a K-a, t. j. otázkou, zda si byli vědomi, že jejich činnost vybočovala z mezí dovoleného obchodování a byla způsobila zvýšiti cenu mouky a dále zda jednali v úmyslu, by požadováním zřejmě přemrštěných cen využili mimořádných poměrů vyvolaných válkou — ale neobíral se podrobněji ani veškerými obchody, které dávala obžaloba za vinu všem třem obžalovaným (na př. prodejem 13.320 kg mouky firmě L-ově, dvakrát 50 q mouky Gustavu M-ovi a zamýšleným prodejem třetího vagonu mouky Františku H-ovi, kterýžto prodej rovněž sprostředkoval H., jenž však nebyl uskutečněn. Bude proto povinností prvního soudu, by při novém projednání věci, které jest nevyhnutelné pro nedostatek zjištění subjektivní viny u B-a a K-a a pro vadné její vyloučení u H-y, zabýval se všemi nedovolenými obchody obžalovaného, které byly předmětem obžaloby. Odůvodněné zmateční stížnosti státního zastupitelství bylo tudíž vyhověti a uznati, jak se stalo.

Čís. 2391.

Neshledá-li soud ve vyhrůžce bojkotem skutkové podstaty přečinu §u 14 čís. 4 zákona na ochranu republiky, jest povinen posouditi věc s hlediska §u 1 zák. o útisku (§ 281 čís. 9 a) tr. ř.).

(Rozh. ze dne 27. května 1926, Zm II 127/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku zemského soudu v Opavě ze dne 8. února 1926, pokud jím byl obžalovaný podle §u 259

čís. 3 tr. ř. sprostěn z obžaloby pro přečin podle §u 14 čís. 4 zákona na ochranu republiky ze dne 19. března 1923, čís. 50 sb. z. a n., zrušil napadený rozsudek a věc přikázal příslušnému okresnímu soudu, by ji v rozsahu zrušení znovu projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Zmateční stížnosti, uplatňující proti sprošťujícímu rozsudku důvod zmatečnosti čís. 9 a) §u 281 tr. ř. dlužno přiznati oprávnění. Nalézací soud neshledal v jednání obžalovaného (o němž zjišťuje, že přišel 24. října 1925 do hostince Emericha W-a v O., sice podnapilý, ale ve stavu přičetném, že se začal u nálevního stolu hádati s hostinským proto, že byl od něho při poslední zábavě pro výtržnost vykázán z hostince, že pronesl za hádky vyhrůžku: »Však počkej, až přijde jinší hostinský, tak tě budeme boykotírovat,« a že ho potom hostinský vyvedl ven) skutkové podstaty přečinu podle §u 14 čís. 4 zák. na ochranu republiky, pro nějž bylo žalováno, s odůvodněním, že nenabyl přesvědčení, že obžalovaný chtěl svým výrokem popuzovati proti Emerichu W-ovi pro jeho českou národnost, nýbrž že jeho slova vyplynula spíše z nenávisti proti osobě a odporu proti osobním vlastnostem Emericha W-a a sprostil ho úplně z obžaloby. Správně namítá proti tomu zmateční stížnost, že nalézací soud, neshledav v jednání obžalovaného skutkovou podstatu onoho přečinu, byl povinen posouditi obžalobní děj s hlediska přestupku §u 1 zák. o útisků z 12. srpna 1921, čís. 309 sb. z. a n., tím spíše, že sám zjišťuje, že závadný výrok obžalovaného obsahuje vyhrůžku boykotem, tudíž újmou na majetku nebo výdělků a v rozsudku uvedené okolnosti mohou po případě poukazovati k tomu, že byl pronesen za tím účelem, by jím obžalovaný vynutil na hostinském, by ho v hostinci trpěl přes to, že se choval lomozně a nepřístojně. Sprošťující rozsudek jest tudíž právně mylným, pročez bylo zmateční stížnosti státního zastupitelství vyhověti a napadený rozsudek jako zmatečný zrušiti; rozhodnouti ve věci samé však nelze, poněvadž rozsudek neobsahuje potřebného zjištění ve směru subjektivní viny, že obžalovaný chtěl svou pohrůžkou na hostinském bezprávně vynutiti, by něco konal, nebo trpěl. Bylo proto podle §u 288 čís. 3 tr. ř. uznáno právem, že se věc, — ježto přichází v úvahu již jen přestupek, — přikazuje nyní příslušnému okresnímu soudu, by ji v rozsahu zrušení znovu projednal a rozhodl.

Čís. 2392.

Skutková podstata zločinu rušení míru domovního (§ 83 tr. zák.) předpokládá, že každá z více osob, vtrhnuvších do cizího domu nebo příbytku, jest si vědoma protiprávnosti svého jednání; pojem »více lidí sebraných« předpokládá aspoň tři pachatele.

(Rozh. ze dne 28. května 1926, Zm I 29/26.)